

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015-207

16. januar 2015

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-686/13	X Sagen vedrører: Er artikel 49 TEUF og 63 TEUF til hinder for en national lovgivning, hvorefter hjemstedsstaten ikke tillader fradrag af valutakurstab, som er integreret i et kapitaltab på erhvervmæssige andele i et selskab, som er hjemmehørende i en anden medlemsstat, idet hjemstedsstaten anvender et system, hvor kapitalgevinster og kapitaltab på sådanne andele ikke tages i betragtning ved beregning af beskatningsgrundlaget?	Skatteministeriet Justitsministeriet Udenrigsministeriet	GA	22.01.15
C-28/12	Kommissionen mod Rådet Påstande: Afgørelse vedtaget af Rådet og repræsentanterne for regeringerne for Den Europæiske Unions medlemsstater, forsamlet i Rådet, af 16. juni 2011 om undertegnelse på Unionens vegne og om midlertidig anvendelse af lufttransportaftalen mellem Amerikas Forenede Stater som den første part, Den Europæiske Union og dens medlemsstater som den anden part, Island som den tredje part og Kongeriget Norge som den fjerde part og om undertegnelse på Unionens vegne og midlertidig anvendelse af en tillægsaftale mellem Den Europæiske Union og dens medlemsstater som den første part, Island som den anden part og Kongeriget Norge som den tredje part om anvendelsen af lufttransportaftalen mellem Amerikas Forenede Stater som den første part, Den Europæiske Union og dens medlemsstater som den anden part, Island som den tredje part og Kongeriget Norge som den fjerde part (2011/708/EU)(1), annulleres. Virkningerne af afgørelse 2011/708/EU opretholdes. Rådet for Den	Justitsministeriet Udenrigsministeriet Transportministeriet Trafikstyrelsen	GA	29.01.15

	Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
C-67/14	<p>Alimanovic</p> <p>Sagen vedrører: 1) Gælder ligebehandlingsprincippet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 883/2004 – med undtagelse af udførselsfor-buddet i artikel 70, stk. 4, i forordning (EF) nr. 883/2004 – også for de særlige, ikke-bidragspligtige kontantydelse som omhandlet i artikel 70, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 883/2004? 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Er – og i så fald i hvilket omfang – begrænsninger af ligebehandlingsprincippet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 883/2004 tilladt på grundlag af bestemmelser i nationale retsfor skrifter til gennemførelse af artikel 24, stk. 2, i direktiv 2004/38/EF, ifølge hvilke adgangen til disse ydelser altid er udelukket, når en unionsborgers opholdsret i den anden medlemsstat alene udspringer af dennes status som arbejds-søgende? 3) Er artikel 45, stk. 2, TEUF, sammenholdt med artikel 18 TEUF, til hinder for en national bestemmelse, som i alle tilfælde nægter unionsborgere, der som arbejdssøgende kan påberåbe sig deres ret til fri bevægelighed, en socialydelse, der tjener til at sikre eksistensgrundlaget og samtidig også letter adgangen til arbejdsmarkedet, for den periode, hvor en opholdsret kun gælder arbejdssøgning, og uafhængigt af tilknytningen til værtsmedlemsstaten?</p>	Beskæftigelsesministeriet Justitsministeriet Udenrigsministeriet Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale Forhold	MF	03.02.15
C-125/14	<p>Iron & Smith</p> <p>Sagen vedrører: 1) Kan det eksisterende renommé i en medlemsstat være tilstrækkeligt til at godtgøre et EF-varemærkes renommé som omhandlet i artikel 4, stk. 3, i direktiv 2008/95/EF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (herefter »direktivet«), selv i det tilfælde, hvor ansøgningen om registrering af et nationalt varemærke, over for hvilket der er rejst indsigelse under påberåbelse af et sådant renommé, er indgivet i et andet land end den pågældende medlemsstat? 2) Kan de af Den Europæiske Unions Domstol fastsatte principper om reel brug af EF-varemærket finde anvendelse inden for rammerne af de territoriale kriterier, der anvendes i forbindelse med bedømmelsen af et EF-varemærkes renommé? 3) Såfremt indehaveren af det ældre EF-varemærke har godtgjort EF-varemærkets renommé i andre lande end den medlemsstat, hvortil ansøgningen om national registrering er indgivet – og disse lande udgør en væsentlig del af Den Europæiske Unions område – kan det da uanset ovenstående kræves, at der også for så vidt angår den pågældende medlemsstat fremlægges tilstrækkelige beviser? 4) Såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, kan der da – i betragtning af de særlige kendetegn ved det indre marked – opstå en situation, hvor det varemærke, som i vid udstrækning anvendes i en væsentlig del af Den Europæiske Union, er ukendt for den relevante nationale forbruger, og hvor den anden betingelse for at kunne påberåbe sig registreringshindringen i direktivets artikel 4, stk. 3, således ikke er opfyldt, eftersom der ikke er risiko for, at varemærkets renommé eller særpræg påføres skade eller udnyttes utilbørligt? Såfremt dette er tilfældet, hvilke</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen Justitsministeriet Udenrigsministeriet	MF	04.02.14

	forhold skal indehaveren af EF-varemærket da godtgøre, for at den nævnte betingelse bliver opfyldt?			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kortsagsresumé	Interessent	Sagstype	Processkridt	Dato
C-482/13 - C-487/13	Unicaja Banco m.fl. Sagen vedrører: A) Når en national retsinstant tager stilling til, om der foreligger et urimeligt kontraktvilkår om morarenter på boliglån, skal den da, i overensstemmelse med Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, herunder især direktivets artikel 6, stk. 1, og med henblik på at sikre beskyttelsen af forbrugere og brugere i overensstemmelse med ækvivalens- og effektivitetsprincippet, fastslå, at det pågældende kontraktvilkår er ugyldigt og ikke bindende, eller skal den tilpasse vilkåret om renter og pålægge rekvirenten eller långiveren at foretage en fornyet beregning af renterne? B) Udgør den anden overgangsbestemmelse i lov nr. 1 af 14. maj 2013 ikke blot en klar begrænsning af forbrugerbeskyttelsen, når retten herved underforstået pålægges en forpligtelse til at tilpasse et urimeligt vilkår om morarenter ved at foretage en genberegning af de fastsatte renter og opretholde gyldigheden af en urimelig bestemmelse i stedet for at erklære dette kontraktvilkår for ugyldigt og ikke bindende for forbrugeren? C) Er den anden overgangsbestemmelse i lov nr. 1 af 14. maj 2013 i strid med Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, herunder især direktivets artikel 6, stk. 1, idet den er til hinder for anvendelsen af ækvivalens- og effektivitetsprincippet på forbrugerbeskyttelsesområdet og ikke giver mulighed for at anvende den sanktion, hvorved urimelige kontraktvilkår om morarenter, som er fastsat i aftaler om boliglån, der er indgået inden ikrafttrædelsen af lov nr. 1 af 14. maj 2013, erklæres for ugyldige og uden bindende virkning?	Erhvervs- og Vækstministeriet Finanstilsynet	Orienteringssag	Dom	21.01.15
C-529/13	Felber Sagen vedrører: 1) Udgør det – i første omgang med forbehold af artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) og artikel 6 i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og	Beskæftigelsesministeriet	Orienteringssag	Dom	21.01.15

<p>erhverv (herefter »direktivet«) – en (direkte) ulige behandling på grundlag af alder som omhandlet i henholdsvis chartrets artikel 21, stk. 1, og direktivets artikel 2, stk. 1 og stk. 2, litra a), hvis perioder med skolegang på en skole på mellemniveau eller højere niveau kun kan medregnes som beskæftigelsesperioder, der er tilbagelagt inden pensionsalderen for tjenestemænd (»Ruhegenussvordienstzeiten«, herefter »beskæftigelsesperioder inden pensionsalderen«), hvis de er tilbagelagt efter det fyldte 18. år, når de nævnte beskæftigelsesperioder inden pensionsalderen ikke blot har betydning for erhvervelse af en pensionsret, men også for størrelsen heraf, og den nævnte pension (den samlede pension) i henhold til national ret anses for fortsat betaling af vederlag inden for rammerne af et offentligretligt tjenesteforhold, som stadig består, også efter at tjenestemanden er gået på pension? 2) Hvis spørgsmål 1 besvares bekræftende, kan en tjenestemand da – hvis den ulige behandling ikke er begrundet i henhold til chartrets artikel 52, stk. 1, eller direktivets artikel 6 (jf. herom spørgsmål 3) – i en sag om anmodning om medregning af beskæftigelsesperioder inden pensionstiden påberåbe sig, at chartrets artikel 21 og direktivets artikel 2 skal anvendes direkte, også selv om vedkommende endnu ikke er gået på pension på det tidspunkt, hvor sagen føres, idet vedkommende i henhold til national ret – hvis retsstillingen er den samme, når han går på pension – i forbindelse med en sag om pensionsberegning eller ved en ny anmodning om medregning af de pågældende beskæftigelsesperioder vil kunne blive mødt med en indsigelse om, at afslaget på en sådan anmodning har retskraft? 3) Hvis spørgsmål 2 skal besvares bekræftende, er den pågældende ulige behandling da i henhold til chartrets artikel 52, stk. 1, eller direktivets artikel 6, stk. 1 eller 2 a./ begrundet, idet der derved også skal indrømmes personer, hvis fødselsdato ligger efter datoen for skolestart i det år, hvor skolegangen begynder, eller personer, der går på en skole med forlænget gymnasieuddannelse, og som af denne grund er nødt til at gå i skole, også efter de er fyldt 18 år, for at kunne afslutte skoleuddannelsen, de samme betingelser som de personer, der afslutter deres skolegang på mellemniveau eller højere niveau, allerede inden de fylder 18 år, også selv om muligheden for at medregne uddannelsesperioder efter det fyldte 18. år ikke er begrænset til at omfatte de nævnte tilfælde; b./ begrundet, idet det derved skal udelukkes, at der kan optjenes</p>				
---	--	--	--	--

	<p>pensionsrettigheder i perioder, i hvilke der, set ud fra en gennemsnitlig betragtning, ikke udøves erhvervsaktivitet og følgelig ikke ydes nogen bidrag; foreligger der en sådan begrundelse, uanset at der også for de perioder, hvor en person efter at være fyldt 18 år går på en skole på mellemniveau eller højere niveau, i første omgang ikke skal betales bidrag, og der alligevel skal betales et særligt pensionsbidrag, hvis sådanne perioder med skolegang senere medregnes? c./ begrundet, fordi udelukkelsen af muligheden for at medregne beskæftigelsesperioder inden pensionsalderen, der er tilbagelagt inden det fyldte 18. år, skal sidestilles med den situation, at der fastsættes »aldersgrænser for adgang til erhvervstilknyttede sociale sikringsordninger« som omhandlet i direktivets artikel 6, stk. 2?</p>				
T-509/11	<p>Makhlouf mod Rådet Påstande: Annullation af gennemførelsesafgørelse 2011/488/FUSP af 1. august 2011 om gennemførelse af afgørelse 2011/273/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien, for så vidt som den vedrører Mohammad Makhlouf (kaldet Mohammad). Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger i henhold til artikel 87 og 91 i Rettens procesreglement.</p>	Justitsministeriet Udenrigsministeriet	Orienteringssag	Dom	21.01.15
C-55/14	<p>Régie communale autonome du stade Luc Varenne Sagen vedrører: Udgør tilrådighedsstillelse af faciliteter i et sportsanlæg, som udelukkende anvendes til fodbold, hvorved der ved tilrådighedsstillelse skal forstås muligheden for på visse tidspunkter at anvende og udnytte stadionets fodboldbane samt omklædningsrum til spillere og dommere i højst 18 dage i hver sportssæson (en sportssæson løber fra 1. juli i et kalenderår til den 30. juni det efterfølgende år), udlejning af fast ejendom, der er afgiftsfritaget i henhold til artikel 13, punkt B, litra b), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes [org. s. 22] lovgivning om omsætningsafgifter – Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (artikel 135, stk. 1, litra l), i momsdirektiv 2006/112), for så vidt som den, der overdrager brugs- og udnyttelsesretten: – har den fulde og ubegrænsede mulighed for at indrømme tilsvarende rettigheder til andre fysiske eller juridiske personer efter eget valg uden for de ovennævnte 18 dage – har ret til på et hvilket som helst tidspunkt at få adgang til de pågældende faciliteter uden forudgående tilladelse fra indehaveren af brugs- og</p>	Kulturministeriet	Orienteringssag	Dom	22.01.15

	udnyttelsesretten, navnlig for at sikre en korrekt anvendelse af faciliteterne og forhindre skade, alene på betingelse af, at den korrekte afvikling af sportsbegivenhederne ikke forstyrres – desuden bevarer retten til på permanent basis at kontrollere adgangen til faciliteterne, også i den periode, hvor de bruges af R.F.C.T. – opkræver et fast vederlag på 1 750 EUR om dagen for brug af bane, omklædningsrum, benyttelse af udskænkingssted, viceværtjenester, tilsyns- og kontroljenester for alle faciliteter, idet 20% af det opkrævede beløb i henhold til aftalen vedrører retten til adgang til fodboldbanen og 80% udgør modydelsen for de forskellige ydelser i tilknytning til vedligeholdelse, rengøring, pasning (slåning, såning af græs osv.) og sikring af, at banen lever op til standarderne samt tilknyttede tjenesteydelser, der leveres af overdrageren af brugs- og udnyttelsesretten (i den foreliggende sag Régie, der er appellat)?				
C-317/13 og C-679/13	Europa-Parlamentet mod Rådet for Den Europæiske Union Påstande: Rådets gennemførelsesafgørelse 2013/496/EU af 7. oktober 2013 om at underkaste 5-(2-aminopropyl) indol kontrolforanstaltninger annulleres. Virkningerne af Rådets gennemførelsesafgørelse 2013/496/EU opretholdes, indtil afgørelsen afløses af en ny retsakt, som er behørigt vedtaget. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet	Orienteringssag	GA	22.01.15
C-463/13	Stanley International Betting et Stanleybet Malta Sagen vedrører: 1) Skal artikel 49 TEUF ff. og artikel 56 TEUF ff. samt principperne i EU-Domstolens dom af 16. februar 2012 [i de forenede sager C-72/10 og C-77/10] fortolkes således, at de er til hinder for, at der udbydes koncessioner med en kortere varighed end de tidligere udstedte koncessioner, såfremt det omhandlede udbud er blevet afholdt for at afhjælpe konsekvenserne af, at en række erhvervsdrivende ulovligt er blevet udelukket fra udbudsrunderne? 2) Skal artikel 49 TEUF ff. og artikel 56 TEUF ff. samt principperne i EU-Domstolens nævnte dom af 16. februar 2012 [i de forenede sager C-72/10 og C-77/10] fortolkes således, at de er til hinder for, at behovet for omorganisering af systemet, således at udløbstidspunktet for alle koncessioner synkroniseres, kan begrunde, at koncessionerne i udbud har en kortere varighed end de tidligere tildelte koncessioner?	Justitsministeriet Udenrigsministeriet	Orienteringssag	Dom	22.01.15
C-519/13	Alpha Bank Cyprus Sagen vedrører: 1) »Er forkyndelse af standardattesten i henhold til forordning (EF)	Justitsministeriet	Orienteringssag	GA	22.01.15

	nr. 1393/2007 påkrævet i alle tilfælde, eller kan der være undtagelser? 2) Hvis det fastslås, at forkyndelsen er påkrævet i alle tilfælde, er undladelsen heraf i det foreliggende tilfælde da en grund til at erklære forkyndelsen ugyldig? 3) I benægtende fald, kan forkyndelsen da ske, i overensstemmelse med hensigten og formålet med forordning (EF) nr. 1393/2007, ved forkyndelse for de indstævntes advokat, som har indvilget i at give møde under protest, idet han over for sine klienter har forpligtet sig til at modtage forkyndelsen, eller skal forkyndelsen ske ved en ny forkyndelse i henhold til den procedure, der er fastsat i forordning (EF) nr. 1393/2007?»				
T-176/12	Bank Tejarat mod Rådet Påstande: Punkt 2 i tabel I.B. i bilag I til Rådets afgørelse 2012/35/FUSP af 23. januar 2012 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 19, S. 22), annulleres, for så vidt som det vedrører sagsøgeren. Punkt 2 i tabel I.B. i bilag I til Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 54/2012 af 23. januar 2012 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 961/2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 19, s. 1), annulleres, for så vidt som det vedrører sagsøgeren. Punkt 105 i tabel B i bilag IX til Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EU) nr. 961/2010 (EUT L 88, s. 1), annulleres, for så vidt som det vedrører sagsøgeren. Det fastslås, at artikel 20, stk. 1, i Rådets afgørelse 2010/413/FUSP ikke finder anvendelse på sagsøgeren. Det fastslås, at artikel 23, stk. 2, i Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 ikke finder anvendelse på sagsøgeren. Det fastslås, at annullationen af punkt 2 i tabel I.B. i bilag I til Rådets afgørelse 2012/35/FUSP og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 54/2012 og punkt 105 i tabel B i bilag IX til Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 har umiddelbar virkning.	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Orienteringssag	Dom	22.01.15
T-420/11 og T-56/12	IRISL Maritime Training Institute m.fl. mod Rådet Påstande: Rådets afgørelse 2011/783/FUSP af 1. december 2011 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 319, af 2.12.2011, s. 71), og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1245/2011 af 1. december 2011 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 961/2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 319, af 2.12.2011, s. 11) annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgerne. Rådet tilpligtes at betale	Udenrigsministeriet	Orienteringssag	Dom	22.01.15

	sagens omkostninger.				
C-375/13	Kolassa Sagen vedrører: Art. 15, stk. 1, art. 5, nr. 1), litra a), art. 5, nr. 3), art. 25 og 26 i forordning (EF) nr. 44/2001 (Bruxelles I-forordningen). Da den nationale domstol har stillet en lang række spørgsmål, henvises der i øvrigt til selve forelæggelseskendelsen.	Justitsministeriet	Orienteringssag	Dom	28.01.15
C-417/13	Starjakob Sagen vedrører: Fortolkningen af artikel 21 i chartret om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med artikel 7, stk. 1, artikel 16 og artikel 17 i direktiv 2000/78/EF. Grundet det præjudicielle spørgsmåls længde henvises til selve den præjudicielle forelæggelseskendelse for uddybning.	Beskæftigelsesministerie	Orienteringssag	Dom	28.01.15
C-1/14	KPN Group Belgium et Mobistar Sagen vedrører: 1. Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet), navnlig artikel 9 og 32 fortolkes således, at den sociale takst for tjenester omfattet af forsyningspligten samt den i forsyningspligtdirektivets artikel 13, stk. 1, litra b), omhandlede kompensationsmekanisme ikke alene gælder for elektronisk kommunikation ved hjælp af en telefontilslutning til et offentligt tilgængelig kommunikationsnet på et fast sted men også for elektronisk kommunikation ved hjælp af mobile kommunikationstjenester og/eller internetabonnementer? 2. Skal forsyningspligtdirektivets artikel 9, stk. 3, fortolkes således, at medlemsstaterne må lade flere særlige takstvalgmuligheder end de i forsyningspligtdirektivets artikel 9, stk. 2, omhandlede være omfattet af forsyningspligten? 3. Såfremt svaret på første og andet spørgsmål er benægtende, er de pågældende bestemmelser i forsyningspligtdirektivet forenelige med lighedsprincippet, således som det er affattet i blandt andet artikel 20 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?	Erhvervsstyrelsen	Orienteringssag	GA	29.01.15
C-544/13 og C-545/13	Abcur m.fl. Sagen vedrører: 1. Er et receptpligtigt humanmedicinsk lægemiddel – der alene anvendes af akutmedicinske tjenester, for hvilket der ikke er udstedt en Markedsføringstilladelse af den ansvarlige myndighed i en medlemsstat eller i henhold til forordning (EØF) nr. 2309/93, der bliver fremstillet af en aktør som den i sagen ved Stockholms tingsrätt omhandlede, og som bestilles af sundhedsvæsenet under de i sagen ved Stockholms tingsrätt foreliggende	Sundhedsstyrelsen Konkurrence og forbrugerstyrelsen	Orienteringssag	GA	29.01.15

<p>omstændigheder, omfattet af en af undtagelserne i artikel 3, nr. 1) eller 2), i direktiv 2001/83 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler, navnlig i en situation, hvor der findes et andet godkendt lægemiddel med samme aktive bestanddel, samme dosering og samme lægemiddelform? 2. Såfremt et receptpligtigt humanmedicinsk lægemiddel som omhandlet i spørgsmål 1 ovenfor er omfattet af artikel 3, nr. 1) eller 2), eller artikel 5, stk. 1, i direktiv 2001/83, skal lovgivningen om reklameforanstaltninger for lægemidler da anses for ikke at være harmoniseret, eller er den type foranstaltninger, som i sagen påstås at udgøre reklame, reguleret i direktiv 2006/114 om vildledende og sammenlignende reklame? 3. Såfremt direktiv 2006/114 om vildledende og sammenlignende reklame finder anvendelse i henhold til spørgsmål 2, under hvilke grundlæggende forudsætninger udgør de foranstaltninger, som skal efterprøves ved Stockholms tingsrätt (brug af lægemidlets produkt navn, varenummer og AnatomicTherapeuticChemical-kode, anvendelse af en fast pris for lægemidlet, udbredelse af oplysninger om lægemidlet i Nationella Produktregistret för Läkemedel NPL (nationalt produktregister for lægemidler), påførelse af NPL identifikationsmærke på lægemidlet, spredning af et oplysningsblad om lægemidlet, udlevering af lægemidlet via en elektronisk bestillingstjeneste for sundhedsvæsenet og meddelelse af oplysninger om lægemidlet gennem en publikation, der udgives af en national brancheorganisation), da reklame i direktiv 2006/114's forstand? 1. Kan et receptpligtigt humanmedicinsk lægemiddel – der tilberedes og udleveres under de i sagen ved Stockholms tingsrätt foreliggende omstændigheder, og for hvilket der ikke er udstedt en markedsføringstilladelse af den ansvarlige myndighed i en medlemsstat eller i henhold til forordning (EØF) nr. 2309/93 – anses for at være et lægemiddel som omhandlet i artikel 3, nr. 1) eller 2), i direktiv 2001/83 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler, navnlig i en situation, hvor der findes et andet godkendt lægemiddel med samme aktive bestanddel, samme dosering og samme lægemiddelform? 2. Såfremt et receptpligtigt humanmedicinsk lægemiddel, der tilberedes og udleveres under de i sagen ved Stockholms tingsrätt foreliggende omstændigheder, er omfattet af direktiv 2001/83, kan direktiv 2005/29 om virksomheders urimelige handelspraksis over</p>				
---	--	--	--	--

<p>for forbrugerne da finde parallel anvendelse med direktiv 2001/83 for så vidt angår de påståede reklameforanstaltninger? 3. Såfremt et receptpligtigt humanmedicinsk lægemiddel, der tilberedes og udleveres under de i sagen ved Stockholms tingsrätt foreliggende omstændigheder, er omfattet af artikel 3, nr. 1) eller 2), eller artikel 5, stk. 1, i direktiv 2001/83, skal lovgivningen om reklameforanstaltninger for lægemidler da anses for ikke at være harmoniseret, eller er den type foranstaltninger, som i sagen påstås at udgøre reklame, reguleret i (i) direktiv 2006/114 om vildledende og sammenlignende reklame og/eller (ii) direktiv 2005/29 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne? 4. Såfremt direktiv 2006/114 om vildledende og sammenlignende reklame finder anvendelse i henhold til spørgsmål 3, under hvilke grundlæggende forudsætninger udgør de foranstaltninger, som skal efterprøves ved Stockholms tingsrätt (brug eller påførelse af lægemidlets produktnavn, varenummer og ATC-kode, anvendelse af en fast pris for lægemidlet, udbredelse af oplysninger om lægemidlet i NPL, påførelse af NPL-identifikationsmærke på lægemidlet, spredning af et oplysningsblad om lægemidlet, udlevering af lægemidlet og oplysninger herom via en elektronisk bestillingstjeneste for sundhedsvæsenet og via egen hjemmeside, meddelelse af oplysninger om lægemidlet gennem en publikation, der udgives af en national brancheorganisation, meddelelse af oplysninger om lægemidlet i Apotekets Centrala Artikelregister og et hermed forbundet register (JACA), meddelelse af oplysninger om lægemidlet i en anden national oplysningsdatabase for lægemidler (SIL), meddelelse af oplysninger om lægemidlet via Apotekets Terminalsystem ATS eller et tilsvarende ekspeditionssystem, udlevering af oplysninger om ens egne og en konkurrerende leverandørs lægemidler i samarbejde med lægepraksisser og patientorganisationer, markedsføring af lægemidlet, foranstaltninger vedrørende den farmaceutiske kontrol af lægemidlet og konkurrerende lægemidler, undladelse af at oplyse om dokumenterede og relevante forskelle mellem produkterne, undladelse af at oplyse om det egne lægemiddels sammensætning og om Läkemedelsverkets vurdering af lægemidlet, undladelse af at oplyse sundhedsvæsenet om Läkemedelsverkets videnskabelige råds vurdering af det konkurrerende produkt, fastholdelse af et vist prisniveau for lægemidlet, angivelse af en</p>				
---	--	--	--	--

	<p>gyldighedstid på tre (3) måneder for recepter, ekspedition af det pågældende lægemiddel – i stedet for det konkurrerende lægemiddel – på et apotek, selv om patienten har recept på det konkurrerende lægemiddel, forsvar og hindring af markedsoverføring af standardiserede tilberedninger til det konkurrerende lægemiddel, herunder at lokale apoteker har nægtet at leveret det konkurrerende lægemiddel, samt anvendelse af en fast pris som del af tilskudssystemet uden forudgående afgørelse fra den nationale myndighed) da reklame i direktiv 2006/114's forstand?</p>				
T-593/13	<p>Siemag Tecberg Group GmHB mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked Påstande: Afgørelsen, der blev truffet den 5. september 2013 af Fjerde Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (sag R 1261/2013-4), annulleres. Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger. Der berammes en dato for et retsmøde.</p>	Erhvervsstyrelsen	Orienteringssag	Dom	30.01.15
C-117/14	<p>Nisttauz Poclava Sagen vedrører: 1) Er en national lovgivning, der bestemmer, at en tidsubegrænset arbejdskontrakt til støtte for iværksættere skal indeholde en prøvetid på et år, hvorunder arbejdsgiveren frit kan opsige arbejdstageren, i strid med EU-retten og forenelig med den grundlæggende ret, der er sikret ved artikel 30 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder? 2) Krænker prøvetiden på et år i den tidsubegrænsede arbejdskontrakt til støtte for iværksættere formålet med og bestemmelserne – §§ 1 og 3 – i direktiv 1999/70/EF om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP?</p>	Udenrigsministeriet	Orienteringssag	Dom	05.02.15
C-148/14	<p>Nordzucker Sagen vedrører: Skal emissionshandelsdirektivets artikel 16, stk. 3 og 4, i fortolkes således, at bøden for overskridelse af emissionskvoterne også skal pålægges i tilfælde, hvor driftslederen senest den 30. april i et år har returneret et antal kvoter, som svarer til den samlede emission, som han har angivet i sin rapport om anlæggets emissioner i det foregående år, og denne rapport er vurderet som tilfredsstillende af verifikator, men den kompetente myndighed efter den 30. april konstaterer, at de samlede emissioner fejlagtigt er anført for lavt i den verificerede emissionsrapport, rapporten korrigeres, og driftslederen returnerer de yderligere kvoter inden for den nye frist?</p>	Energistyrelsen	Orienteringssag	GA	05.02.15

C-392/13	<p>Rabal Cañas</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal begrebet »kollektiv afskedigelse« i artikel 1, stk. 1, litra a), i direktiv 98/59, som – afhængigt af den fastsatte kvantitative grænse – omfatter alle »afskedigelser, som foretages af en arbejdsgiver af en eller flere grunde, som ikke kan tilregnes arbejdstageren selv«, henset til, at der er tale om et EU-retligt begreb, fortolkes således, at det er til hinder for, at den nationale gennemførelsesforskrift begrænser dette begrebs rækkevidde til alene at omfatte en nærmere bestemt type opsigelser, nemlig opsigelser, der sker af økonomiske, tekniske, organisatoriske eller produktionsmæssige grunde, således som det er fastsat i artikel 51, stk. 1, i Estatuto de los Trabajadores? 2. Skal der ved beregningen af antallet af afskedigelser, der skal medregnes med henblik på at fastslå, hvorvidt der foreligger en »kollektiv afskedigelse« som defineret i artikel 1, stk. 1, i direktiv 98/59 – hvad enten der er tale om »afskedigelser, som foretages af en arbejdsgiver« [litra a)], eller »opsigelser af arbejdskontrakter, som foretages af en arbejdsgiver af en eller flere grunde, som ikke kan tilregnes arbejdstageren selv, forudsat at antallet af afskedigelser udgør mindst fem« [litra b)] – tages hensyn til individuelle ophør af arbejdskontrakter på grund af udløbet af en tidsbegrænset arbejdskontrakt (aftalt tidsrum, arbejdsopgave eller tjenesteydelse), såsom de ophør af arbejdskontrakter, der er omhandlet i artikel 49, stk. 1, litra c), i Estatuto de los Trabajadores? 3. Skal begrebet »kollektive afskedigelser foretaget inden for rammerne af arbejdskontrakter, der er indgået for et bestemt tidsrum eller med henblik på en bestemt arbejdsopgave«, som er anvendt i artikel 1, stk. 2, litra a), i direktiv 98/59, der omhandler situationer, på hvilke direktivet ikke finder anvendelse, defineres udelukkende på grundlag af det strengt kvantitative kriterium i artikel 1, stk. 1, litra a), eller kræves det endvidere, at grunden til den kollektive afskedigelse hidrører fra et og samme kollektive aftalegrundlag vedrørende samme tidsrum, tjenesteydelse eller arbejdsopgave? 4. Tillader begrebet »virksomhed« som et »EU-retligt begreb«, der er væsentligt for definitionen af, hvad der skal forstås ved »kollektiv afskedigelse« i artikel 1, stk. 1, i direktiv 98/59, henset til direktivets karakter af minimumsdirektiv, som fastsat i dettes artikel 5, en fortolkning, der gør det muligt, at den retsforordning, der gennemfører direktivet i medlemsstatens nationale lovgivning – i Spaniens tilfælde artikel 51, stk. 1, i Estatuto</p>	Beskæftigelsesministeriet	Orienteringssag	GA	05.02.15
----------	--	---------------------------	-----------------	----	----------

	de los Trabajadores – med henblik på beregningen af omfanget af den kvantitative begrænsning udelukkende refererer til et »foretagende« [»empresa«] som helhed og dermed udelukker situationer, hvor den i nævnte bestemmelse fastsatte kvantitative grænse ville være blevet overskredet, hvis virksomheden var blevet valgt som referenceenhed?				
C-498/13	Agrooikosystimata Sagen vedrører:: Er det nødvendigt at være landbruger for at have ret til at være omfattet af den langsigtede plan for at tage landbrugsarealer ud af drift i henhold til reglerne [i forordning (EØF) nr. 2078/92 og forordning (EF) nr. 746/96], eller er det tilstrækkeligt at de pågældende har påtaget sig den økonomiske risiko for de arealer, der er omfattet af planen, og er ansvarlige for driften heraf?	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	Orienteringssag	Dom	05.02.15
C-607/13	Cimmino e.a. Sagen vedrører: 1) Skal artikel 11 i forordning (EF) nr. 2362/98, hvorefter medlemsstaterne skal kontrollere, at de erhvervsdrivende udøver importvirksomhed for deres egen regning som en selvstændig økonomisk enhed med hensyn til ledelse, personale og drift, fortolkes således, at al importvirksomhed, som udøves for en traditionel erhvervsdrivendes regning, er udelukket fra de toldfordele, der normalt indrømmes, når denne virksomhed udøves af personer, der kun formelt opfylder de krav, der er fastsat for »nye erhvervsdrivende« i den pågældende forordning? 2) Giver forordning (EF) nr. 2362/98 en traditionel erhvervsdrivende mulighed for at sælge bananer, hidrørende fra området uden for Den Europæiske Union, til en nyttilkommen erhvervsdrivende med hvem det aftales, at bananerne skal indføres til Unionens område til en lavere toldsats og videresælges til den nævnte traditionelle erhvervsdrivende til en pris, som aftales inden transaktionen i sin helhed, uden at den nyttilkomne erhvervsdrivende bærer nogen reel forretningsrisiko eller iværksætter nogen organisatoriske foranstaltninger med henblik på gennemførelsen af en sådan transaktion? 3) Udgør aftalen i ovenstående punkt 2 en tilsidesættelse af forbuddet mod overdragelse af nye erhvervsdrivendes rettigheder til traditionelle erhvervsdrivende i artikel 21, stk. 2, i forordning (EF) nr. 2362/98, således at den foretagne overdragelse er uden virkning, og der skal betales den fulde toldsats og ikke den lavere sats som omhandlet i artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2988/95?	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	Orienteringssag	GA	05.02.15

<p>C-627/13 og C-2/14</p>	<p>M Sag C-627/13: Sagen vedrører: Er lægemidler som defineret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler, der indeholder registrerede stoffer, altid undtaget fra anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 273/2004 og forordning (EF) nr. 111/2005 i medfør af artikel 2, litra a), i disse forordninger, eller er det kun tilfældet, når lægemidlerne er sammensat på en sådan måde, at de registrerede stoffer ikke let kan benyttes eller udskilles ved hjælp af let anvendelige eller økonomisk fordelagtige midler? Sag C-2/14: Er lægemidler som defineret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler, der indeholder »registrerede stoffer«, altid undtaget fra anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 273/2004 og forordning (EF) nr. 111/2005 i medfør af artikel 2, litra a), i disse forordninger, eller er det kun tilfældet, når lægemidlerne er sammensat på en sådan måde, at de ikke let kan benyttes eller udskilles ved hjælp af let anvendelige eller økonomisk fordelagtige midler som omhandlet i de nævnte forordninger?</p>	<p>Sundhedsstyrelsen</p>	<p>Orienteringssag</p>	<p>Dom</p>	<p>05.02.15</p>
<p>C-671/13</p>	<p>Indėliu ir investiciju draudimas et Nemaniūnas Sagen vedrører: 1) kan artikel 7, stk. 2, i direktiv 94/19, sammenholdt med punkt 12 i bilag I hertil, fortolkes således, at såfremt en medlemsstat fastsætter bestemmelse om, at de indskydere, der er indehavere af værdipapirer (indskudsbeviser) udstedt af et kreditinstitut, ikke er omfattet af en garantiordnings dækning, omfatter denne udelukkelse kun de indskudsbeviser, der har (udviser) samtlige de egenskaber, der kendetegner et finansielt instrument i henhold til direktiv 2004/39 (når der samtidig henses til eksistensen af andre EUretsakter, eksempelvis Den Europæiske Centralbanks forordning 25/2009), herunder omsætningsmuligheden på sekundære markeder? 2) Såfremt den berørte medlemsstat vælger at gennemføre direktiv 94/19 og direktiv 97/9 i den nationale ret således, at garantiordningen for indskydere og investorer fastsættes i den samme retsakt (den samme lov), kan artikel 7, stk. 2, i direktiv 94/19 og punkt 12 i bilag I til direktiv 94/19 sammenholdt med artikel 2, stk. 2, i direktiv 97/9 og under hensyn til artikel 3 i direktiv 97/9 da indebære, at indehavere af</p>	<p>Finanstilsynet</p>	<p>Orienteringssag</p>	<p>GA</p>	<p>05.02.15</p>

<p>indskudsbeviser og obligationer ikke er dækket af nogen af (garanti)ordningerne som omhandlet i de nævnte direktiver? 3) Da de nationale bestemmelser indebærer, at indehavere af indskudsbeviser og obligationer, der er udstedt af et kreditinstitut, ikke er dækket af de garantiordninger, der er nævnt i direktiv 94/19 og direktiv 97/9, spørges: a) Skal artikel 3, stk. 1, artikel 7, stk. 1 (som ændret ved direktiv 2009/14), og artikel 10, stk. 1, i direktiv 94/19 sammenholdt med samme direktivs artikel 1, stk. 1, der definerer begrebet indskud, anses for tilstrækkeligt klare, præcise og ubetingede til at skabe subjektive rettigheder, der kan påberåbes af privatpersoner ved de nationale retsinstanser med henblik på at opnå dækning af de krav, som de har rettet mod det garantiorgan, som medlemsstaten har oprettet, og som har til opgave at forestå betaling i henhold til en garantiordning? b) Skal artikel 2, stk. 2, og artikel 4, stk. 1, i direktiv 97/9 anses for tilstrækkeligt klare, præcise og ubetingede til at skabe subjektive rettigheder, der kan påberåbes af privatpersoner ved de nationale retsinstanser med henblik på at opnå dækning af de krav, som de har rettet mod det garantiorgan, som medlemsstaten har oprettet, og som har til opgave at forestå betaling i henhold til en garantiordning? c) Såfremt de foregående spørgsmål »3a« og »3b« besvares bekræftende, spørges, hvilken af de to garantiordninger den nationale ret skal vælge ved løsningen af en tvist mellem en privatperson og et kreditinstitut, i hvilken forbindelse der er rettet henvendelse til det garantiorgan, som medlemsstaten har oprettet, og som har til opgave at forvalte en garantiordning for indskydere og investorer? 4) Skal artikel 2, stk. 2, og artikel 4, stk. 2, i direktiv 97/9 (sammenholdt med bilag I til det nævnte bilag) fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en investorgarantiordning ikke omfatter de investorer, der er indehavere af værdipapirer udstedt af et kreditinstitut, på grund af det finansielle instruments form (værdipapirer) og under forudsætning af, at kreditinstituttet ikke har overført eller anvendt investorerne midler eller værdipapirer uden disses samtykke? Er den omstændighed, at det kreditinstitut, der har udstedt værdipapirerne – udstederen – [org. s. 12] samtidig optræder som depotselskab for disse finansielle instrumenter (mellemed), og at de investerede midler ikke kan adskilles fra de andre midler, som kreditinstituttet råder over, relevant for fortolkningen af de nævnte bestemmelser i</p>				
---	--	--	--	--

	direktiv 97/9 i forhold til beskyttelsen af investorerne?				
--	---	--	--	--	--